

Arrest

nr. 187 806 van 31 mei 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 3 juli 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 19 mei 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 19 mei 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 maart 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 april 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Servische nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op X.

Op 28 juni 2012 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot

het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 9 oktober 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) de beslissing waarbij de aanvraag van 28 juni 2012 onontvankelijk wordt verklaard. Op dezelfde dag neemt de gemachtigde van de staatssecretaris eveneens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. De verzoekende partij tekent beroep aan tegen deze beslissingen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arresten van 4 maart 2013 met nummers 98 349 en 98 350 verwerpt de Raad de beroepen.

Op 14 januari 2014 dient de verzoekende partij een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 19 mei 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag van 14 januari 2014 onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die op 19 juni 2014 aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 14.01.2014 werd ingediend door :

*J.(...), L.(...) (R.R.: (...))
nationaliteit: Servië
geboren te C.(...) op 06.05.1994
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene haalt aan dat zij samenwoont met de heer C.(...) I.(...), met wie zij traditioneel gehuwd is, van wie zij ten laste zou zijn en met wie zij een kindje heeft. Betrokkene vermeldt tevens dat haar echtgenoot alhier tewerkgesteld zou zijn en dat hij aangesloten is bij de Hulpkas. Deze elementen kunnen echter niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoonbaar waarom dit gegeven haar zou beletten om tijdelijk terug te keren en aldaar haar aanvraag in te dienen. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Het zou hier dus slechts een tijdelijke scheiding betreffen wat dus in beginsel niet leidt tot een verbreking van de gezinsbanden.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8. Uit de verplichting om tijdelijk het grondgebied te verlaten teneinde zich in regel te stellen met de Belgische verblijfswetgeving kan geen schending van art. 8 EVRM afgeleid worden.

De overige elementen met betrekking tot de integratie van mevrouw - nl. dat zij onmiddellijk inspanningen zou geleverd hebben om zich te integreren hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

Op 19 mei 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris tevens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de tweede bestreden beslissing, die eveneens op 19 juni 2014 aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

“Naam, voornaam: J.(...), L.(...)

geboortedatum: 06.05.1994

geboorteplaats: C.(...)

nationaliteit: Servië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 6 (zes) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

X Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en visum

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 6 (zes) dagen verminderd omdat:

X 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 09.10.2012, aan betrokkene betekend op 15.10.2012.”

2. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij heeft in haar nota met opmerkingen de volgende exceptie opgeworpen:

“Verwerende partij heeft de eer op te merken dat bij gebrek aan voldoende samenhang tussen de bestreden beslissingen, het beroep in beginsel slechts ontvankelijk is ten aanzien van de beslissing die het voornaamste onderwerp uitmaakt van het verzoekschrift, zijnde de eerste bestreden beslissing.

“In het belang van een goede rechtsbedeling moet degene die op de rechter een beroep doet, voor elke vordering een afzonderlijk geding aanspannen, om zo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (RvS 14 september 1984, nr. 24.635). Het komt daarbij uitsluitend aan de rechter toe te oordelen of de gezamenlijke behandeling van verschillende vorderingen het vlot verloop van het geding bevordert of schaadt (RvS 4 augustus 1997, nr. 67.627). Het is hierbij aangewezen dat een verzoeker die verschillende administratieve rechtshandelingen aanvecht in één inleidende akte, in dit verzoekschrift aangeeft waarom naar zijn mening die verschillende handelingen in één verzoekschrift kunnen worden bestreden (RvS 21 oktober 2005, nr. 150.507).

De eisen van een goede rechtsbedeling worden miskend wanneer een beroep verscheidene onderwerpen heeft waarop onderscheiden wettelijke en reglementaire bepalingen toepasselijk zijn, of die op verschillende feitelijke gegevens steunen, en zo afzonderlijke onderzoeken en debatten noodzakelijk maken. Er moet dus een stellig verband bestaan tussen de bestreden akten, ook wat de feitelijke gegevens betreft, en het belang van een goede rechtsbedeling moet vereisen dat die handelingen in eenzelfde geding worden onderzocht (RvS 23 december 1980, nr. 20.835).

Wanneer er onvoldoende samenhang bestaat tussen de beslissingen die samen in één enkel verzoekschrift worden aangevochten, wordt in de regel alleen het beroep ontvankelijk verklaard ten aanzien van de akte die eerst wordt vermeld in het verzoekschrift. Wanneer echter de bestreden rechtshandeling een verschillend belang voor de verzoekende partij vertoont, zal het beroep geacht

worden tegen de belangrijkste beslissing of het voornaamste onderwerp te zijn gericht (RvS 19 september 2005, nr. 149.014; RvS 12 september 2005, nr. 148.753, RvS 25 juni 1998, nr. 74.614, RvS 30 oktober 1996, nr. 62.871, RvS 5 januari 1993, nr. 41.514) (R. Stevens. 10. De Raad van State, 1.Afdeling bestuursrechtspraak, Brugge, die Keure, 2007, 65-71).” (R.v.V., Algemene Vergadering, 23 oktober 2013, nr. 112.576)

In casu, hebben beide beslissingen een andere grondslag en een ander voorwerp.

Door middel van de eerste bestreden beslissing werd een aanvraag ex artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard, terwijl de tweede bestreden beslissing een bevel om het grondgebied te verlaten betreft dat werd opgelegd op basis van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet.

Het bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 19 mei 2014 maakt derhalve een afzonderlijke beslissing uit, die op een afzonderlijke rechtsgrond berust en afzonderlijk kan worden getroffen.

Bijgevolg, is het beroep tot nietigverklaring ingesteld tegen de tweede bestreden beslissing, bij gebrek aan voldoende samenhang tussen de bestreden beslissingen, onontvankelijk.”

Meerdere beslissingen kunnen slechts ontvankelijk als een enkele rechtszaak aanhangig worden gemaakt indien bij uitzondering de goede rechtsbedeling daardoor wordt bevorderd, meer bepaald indien de beslissingen, wat hun voorwerp of wat hun grondslag betreft, zo nauw samenhangen dat vaststellingen gedaan met betrekking tot één beslissing een weerslag zullen hebben op de uitkomst van een andere.

De Raad stelt vast dat de verwerende partij het klaarblijkelijk zelf nuttig en nodig heeft geacht om voor de aflevering van het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) te wachten tot werd beslist over de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Door zo te handelen erkent zij dat de uitkomst van deze aanvraag bepalend kan zijn voor het al dan niet afleveren van het bevel om het grondgebied te verlaten en een eventuele vernietiging van de beslissing dienaangaande derhalve evenzeer.

Dit wordt bevestigd door het feit dat de beslissingen tegelijkertijd werden genomen en op dezelfde datum aan de verzoekende partij werden betekend. Gelet op deze omstandigheden is de Raad van oordeel dat de bestreden beslissingen een zodanige graad van samenhang vertonen dat het in het kader van een goede rechtsbedeling gepast voorkomt deze samen te behandelen. De exceptie van de verwerende partij wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van de artikelen 3 en 13 van het EVRM en van de materiële motiveringsplicht. In het middel zelf vermeldt de verzoekende partij ook de zorgvuldigheidsplicht, de beginselen van behoorlijk bestuur en de rechten van verdediging.

Gelet op de nauwe samenhang van de middelen worden ze samen besproken. Beide middelen werden uitsluitend ten aanzien van de eerste bestreden beslissing ontwikkeld.

3.1.1. De verzoekende partij adstrueert haar middelen als volgt:

*“ De bestreden beslissing art. 9 BIS VW ontbeert elke draagkrachtige motivering.
In casu wordt de beslissing als volgt gemotiveerd:*

“(…)“

Het is duidelijk dat dergelijke motivering geenszins draagkrachtig kan zijn aangezien zij geenszins rekening houdt met de Roma afkomst van verzoekster en de in hun cultuur geldende principes en regels.

Dat bovendien verzoekster afkomstig is uit SERVIË alwaar de mensenrechten van de ROMA-bevolking nog steeds worden geschonden volgens diverse internationale mensenrechtenorganisaties zoals AMNESTY INTERNATIONAL.(stuk : Artikel dd. 02/04/2014 MONDIAAL NIEUWS :“ Europa lust zijn Roma niet “ Dossier : Roma : burgerrechten als een ander : Servië : haatspraak en “ gezichtsscreening “ ; stuk : DANYIOVA Janette “ Hedendaags onbegrensd racisme tegen Roma in Europa “)

De motivering moet adequaat zijn en in evenredigheid met het belang van de beslissing. (Zie ook J. VANDE LANOTTE en E. CERECHE, De motiveringsplicht van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1992, 11-12.)

De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., “Le controle par le conseil d’Etat de la motivation des actes réglementaires”, noot onder R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.B., 1989, 55-560). In casu is dit niet het geval.

Dat meer specifiek verzoekster heeft gesteld dat zij is gehuwd met dhr. I.(...) C.(...), volgens de Roma tradities, met wie zij een kind heeft en met wie zij ook een gezin vormt.

Dat verzoekster dienaangaande een trouwfoto voorlegt waaruit blijkt dat het huwelijk wel degelijk plaatsvond tussen beiden.

Het is duidelijk dat het gewagen van niet toepassing van art. 8 EVRM, wanneer verzoekster gehuwd is volgens Roma tradities en ook samenwoont met haar man, die wel over legaal verblijf beschikt, strijdt met de beginselen van behoorlijk bestuur.

Er kan en mag van verwerende partij verwacht worden dat zij een beslissing niet zomaar verantwoord zonder rekening te houden met alle elementen, zo ondermeer de cultuur en tradities geldend in deze cultuur waar verzoekster deel van uitmaakt.

Er is in casu manifeste schending van de motiveringsplicht, art. 9 BIS VW en art. 8 EVRM.

(...)

Dat verzoekster niet alleen in België verblijft, doch met haar echtgenoot die over legaal verblijf beschikt.

Dat het gezin van verzoekster bestaat uit volgende personen:

- cliënt zelf
- haar echtgenoot I.(...) C.(...)
- hun kindje

Dat art. 8 EVRM het recht op een gezinsleven waarborgt.

Dat de hier bestreden beslissing ten eerste dit recht op gezinsleven schendt

Dat in dit verband dient opgemerkt dat het van wezenlijk belang is dat hier sprake is van een recht op gezinsleven en niet als een gunst hetgeen een uitvloeisel vormt van wat omschreven ligt in de hogere wettelijke normen, zoals art. 8 EVRM, dewelke een gewichtig beschermingsniveau toekennen aan het recht op gezinsleven.

Dat zo bv. nog tijdens de parlementaire voorbereiding van de nieuwe wet op de gezinshereniging werd overwogen dat de mogelijkheid tot het uitbouwen van een gezinsleven tot één van de hoekstenen van onze samenleving behoort (zie in dit verband Wetsvoorstel tot wijziging van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen voor wat betreft de voorwaarden tot gezinshereniging van niet EU-onderdanen, Parl. St. Kamer, 2010-11, 0443/001).

Dat door art. 8 EVRM er sprake is van een fundamenteel mensenrecht en de overheid ervoor dient te zorgen dat men ook effectief dit recht kan uitoefenen.

Dat ten onrechte geen rekening wordt gehouden met het huwelijk en samenwonen van verzoekster met haar man en kindje, alsof dit niet van belang zou zijn terwijl hier een fundamenteel mensenrecht aan de orde komt, weze het recht op eerbiediging van gezinsleven.

Dat hierdoor de wettigheid van de bestreden beslissing ten eerste in het gedrang komt.

Dat verzoekster trouwens niet alleen samenwoont met haar echtgenoot, maar ook met hun kindje.

Dat dient vastgesteld te worden dat de beslissing tot afwijzing van art. 9 BIS VW ook geenszins rechtsgeldig werd genomen.

Dat art. 8 EVRM, de zorgvuldigheidsplicht, de beginselen van behoorlijk bestuur, de rechten van verdediging vereisen dat er rekening wordt gehouden met de aanwezigheid van gezinsleden, weze haar echtgenoot, hun kindje, en tevens diens familieleden die hier allemaal verblijven in België.

Dat anderzijds de gedwongen scheiding van verzoekster en haar man een onmenselijke behandeling tot gevolg heeft in de zin van art. 3 EVRM.

Door verwerende partij diende dus nagegaan te worden tot een onderzoek van alle elementen die relevant zijn.

Dat er manifest schending aan de orde is van art. 3 EVRM en door geen rekening te houden met de aanwezigheid der gezinsleden in België bovendien manifeste schending aan de orde is van art. 8 EVRM.”

3.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt op de middelen van de verzoekende partij:

“Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de verplichting om terug te keren slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied betreft, wat niet wil zeggen dat verzoekster definitief gescheiden zal worden van haar partner, waardoor deze geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt.

Artikel 8 van het EVRM kan niet als een vrijgeleide beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van artikel 8 van het EVRM (Rvs 22 februari 1993, nr. 42.039, Rvs 20 juli 1994, nr. 48.653, Rvs 13 december 2005, nr. 152.639). Van zodra verzoeker zich in zijn land van herkomst in regel heeft gesteld met de Belgische immigratiewetgeving, door zich in het bezit te stellen van de nodige documenten vereist om tot binnenkomst in het Rijk te worden toegelaten, staat het hem vrij zich terug te verenigen met zijn familie op het Belgisch grondgebied.

Inzake immigratie heeft het EHRM er bovendien bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Het is het bestuur toegelaten wetsontduiking tegen te gaan, en daartoe de nodige maatregelen te nemen. Er werd reeds geoordeeld dat een mogelijke toepassing van artikel 8 van het EVRM de betrokken vreemdeling niet vrijstelt van het verkrijgen van de vereiste documenten om het Rijk binnen te komen, en dat een tijdelijke verwijdering om reden dat hij niet in het bezit is van die documenten dan

ook geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.).

Verzoekster heeft nooit over een verblijfsvergunning beschikt. Zij was de hele tijd illegaal op het grondgebied en kon dus ook verwachten dat zij mogelijks het grondgebied zou moeten verlaten.

Het leven dat zij hier heeft met haar partner werd aldus in illegaal verblijf opgebouwd. Verzoekster draagt nu de gevolgen van die bewuste keuze om een leven uit te bouwen in illegaal verblijf. Nogmaals wordt er aan herinnerd dat artikel 8 van het EVRM geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is te verblijven. Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan.

Uit het administratieve dossier en meer bepaald uit de aanvraag om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet blijkt dat verzoekster zich op volgende buitengewone omstandigheden heeft beroepen:

- Huwelijk en gezinsleven met de heer C.(...) I.(...) en het kind;
- Goede integratie

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt: (...)

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de verwerende partij na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd geoordeeld dat de door verzoekster aangebrachte gegevens niet toelieten te besluiten dat zij haar aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden niet konden indienen via de, in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk was.

In de mate verzoekster zich in het verzoekschrift voor het eerst steunt op de situatie in Servië ter staving van de buitengewone omstandigheden, kan verwerende partij niet anders dan vaststellen dat deze elementen geen afbreuk kunnen doen aan de rechtsgeldigheid van de eerste bestreden beslissing.

De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient immers te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing kon beschikken (RvS 1 september 1999, nr. 81.172, RvS 19 november 2002, nr. 112.681).

(...)

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoekster geen stappen heeft ondernomen om haar verblijf in functie van haar familie te regulariseren.

De machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9bis Vreemdelingenwet is slechts een gunst die de staatssecretaris in het kader van zijn discretionaire bevoegdheid kan toekennen.

Verzoekster heeft bewust ervoor gekozen om een gezinsleven op te bouwen terwijl zij illegaal in het Rijk verbleef.

De scheiding van haar gezin kan van tijdelijke duur zijn.

Verzoeker roept de schending van artikel 13 EVRM in zonder te verduidelijken op welke wijze de thans bestreden beslissing dit artikel schendt.

“Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (R.v.St., nr. 138.590, 17 december 2004; R.v.St., nr. 130.972, 4 mei 2004; R.v.St., nr. 135.618, 1 oktober 2006).

Het middel is onontvankelijk, minstens ongegrond.”

3.1.3. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De eerste bestreden beslissing is genomen op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, waarvan de schending tevens wordt aangevoerd.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van openthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Als algemene regel geldt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van openthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een machtiging tot verblijf te verkrijgen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet

blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;

2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om de verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verwerende partij na te gaan of de aanvraag van de verzoekende partij wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. Een buitengewone omstandigheid is niet hetzelfde als overmacht en het is geen vereiste dat de buitengewone omstandigheid onvoorzienbaar is. *In casu* stelt de eerste bestreden beslissing dit evenwel niet.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in haar land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

Uit de aanvraag om machtiging tot verblijf van de verzoekende partij blijkt dat zij dezelfde elementen ingeroepen heeft als buitengewone omstandigheid en als elementen ten gronde. In de aanvraag van 14 januari 2014 heeft de verzoekende partij samengevat het volgende aangehaald:

- samenwonen met partner en gemeenschappelijk kind;
- traditioneel huwelijk met partner;
- ten laste zijn van haar partner;
- partner met verblijfsrecht en werk;
- artikel 8 van het EVRM.

De verzoekende partij stelt dat er in de eerste bestreden beslissing geen toepassing wordt gemaakt van artikel 8 van het EVRM omdat de verzoekende partij volgens de Roma-tradities is gehuwd met haar partner. Zij betoogt dan ook dat er geenszins rekening is gehouden met haar Roma-afkomst en de in deze cultuur geldende principes en regels. De verzoekende partij betoogt verder dat artikel 8 van het EVRM en dus haar recht op een gezinsleven wordt geschonden door de eerste bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka v. België*, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Een verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van een privéleven en een familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM waarop zij zich beroept. Dit begin van bewijs dient voldoende nauwkeurig te zijn met inachtneming van de omstandigheden van de zaak.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland* (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije* (GK), § 93). Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29; EHRM 27 augustus 2015, *Parrillo/Italië* (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is ook een feitenkwestie.

Het gezinsleven tussen een moeder en een minderjarig kind wordt in de rechtspraak van het EHRM verondersteld. Vanaf het moment van de geboorte en wegens dat feit zelf bestaat er tussen het minderjarig kind en zijn ouder een band die gelijkstaat met "gezinsleven". Om een voldoende graad van "gezinsleven" vast te stellen, is samenwoning van de ouder en het minderjarig kind niet noodzakelijk vereist (EHRM 24 april 1996, nr. 22070/93, *Boughanemi v. Frankrijk*, par. 35) en wordt de band tussen een ouder en een minderjarig kind slechts in uitzonderlijke omstandigheden als 'verbroken' beschouwd. Het gezinsleven is thans geenszins betwist door de gemachtigde van de staatssecretaris.

De Raad stelt echter vast dat de verzoekende partij niet kan bijgetreden worden waar zij stelt dat er in de motivering geen rekening gehouden is met het gezinsleven met haar partner en hun gemeenschappelijk kind. De Raad leest immers uitdrukkelijk: *"Betrokkene haalt aan dat zij samenwoont met de heer C.(...) I.(...), met wie zij traditioneel gehuwd is, van wie zij ten laste zou zijn en met wie zij een kindje heeft. Betrokkene vermeldt tevens dat haar echtgenoot alhier tewerkgesteld zou zijn en dat hij aangesloten is bij de Hulpkas. Deze elementen kunnen echter niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoonde waarom dit gegeven haar zou beletten om tijdelijk terug te keren en aldaar haar aanvraag in te dienen. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Het zou hier dus slechts een tijdelijke scheiding betreffen wat dus in beginsel niet leidt tot een verbreking van de gezinsbanden. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8. Uit de verplichting om tijdelijk het grondgebied te verlaten teneinde zich in regel te stellen met de Belgische verblijfswetgeving kan geen schending van art. 8 EVRM afgeleid worden."*

Uit de motieven van de eerste bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij het gezinsleven tussen de verzoekende partij en haar partner en hun gemeenschappelijk kind niet betwist. Er wordt dus wel degelijk rekening gehouden met het traditioneel huwelijk volgens de Roma-tradities. In de eerste bestreden beslissing wordt echter gemotiveerd dat deze elementen niet als een buitengewone omstandigheid kan worden beschouwd en dat er tevens geen sprake is van een schending van artikel 8 van het EVRM, daar een terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen enkel een eventuele tijdelijke scheiding veronderstelt. Er is geen sprake van een verbreking van de gezinsbanden. De verzoekende partij gaat in haar verzoekschrift niet in op deze motieven. Zij blijft wijzen op haar gezinsleven met haar partner en hun gemeenschappelijk kind, maar betwist hiermee geenszins de motieven van de eerste bestreden beslissing, laat staan dat de verzoekende partij ze op deze manier weerlegt. In dit verband wijst de Raad erop dat er *in casu* enkel een beslissing tot niet-ontvankelijkheid van een aanvraag om machtiging tot verblijf voorligt waarin enkel uitspraak wordt gedaan over de vraag of de terugkeer naar het herkomstland om aldaar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen als een buitengewone omstandigheid kan worden weerhouden. De bestreden onontvankelijkheidsbeslissing verantwoordt enkel waarom de aanvraag om verblijfsmachtiging niet in België kan worden ingediend; enige uitspraak over de gegrondheid van de aanspraak op een verblijfsmachtiging wordt in de bestreden onontvankelijkheidsbeslissing niet gedaan.

Een wettelijke mogelijkheid tot bescherming van de eerbiediging van het gezinsleven, zoals ontwikkeld in België, staat nog steeds open, met name in het kader van een aanvraag om een verblijfsmachtiging die in het land van herkomst of elders bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post wordt ingediend op grond van artikel 9, tweede lid, van de Vreemdelingenwet. Een onderzoek naar een

eventuele positieve verplichting in het licht van artikel 8 van het EVRM kan bijgevolg plaatsvinden in het kader van deze aanvraag om verblijfsmachtiging, ingediend in het land van herkomst.

In deze stand van het geding kan geenszins worden vooruitgelopen op de beslissing die zal worden genomen in het kader van de gegrondheid van de aanvraag en op de beoordeling door de gemachtigde van de staatssecretaris ten gronde of het door verzoekende partij ingeroepen gezinsleven een machtiging tot verblijf in België rechtvaardigt. Dit gegeven verhindert ook in geen geval dat de verzoekende partij de regelmatigheid van een eventuele weigeringsbeslissing ten gronde in beroep eveneens kan laten toetsen aan artikel 8 van het EVRM.

De verzoekende partij toont, samengevat, niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris de elementen, zoals aangehaald in de aanvraag en die deel uitmaken van haar gezinsleven, onzorgvuldig dan wel kennelijk onredelijk heeft beoordeeld in het licht van artikel 8 van het EVRM. De verzoekende partij toont evenmin aan dat de bescherming van haar gezinsleven, zoals kenbaar aan de gemachtigde van de staatssecretaris, onder artikel 8 van het EVRM werd miskend, nu blijkt dat er een belangenafweging heeft plaatsgevonden omtrent de aangehaalde elementen, die deel uitmaken van haar gezinsleven, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Waar de verzoekende partij nog wijst op het verblijf van andere familieleden van haar partner in België, toont zij niet aan dat de verwerende partij hierover diende te motiveren, daar de verzoekende partij dit element niet als een buitengewone omstandigheid heeft opgeworpen in haar aanvraag om machtiging. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk dat de verwerende partij haar motivering heeft toegespitst op de partner en het kind van de verzoekende partij.

De verzoekende partij stelt in haar verzoekschrift nog dat er in Servië sprake is van mensenrechtenschendingen ten aanzien van de Roma-bevolking. Zij heeft echter nagelaten om dit als een buitengewone omstandigheid in te roepen in haar aanvraag van 14 januari 2014. De verzoekende partij kan dan ook niet dienstig stellen dat de verwerende partij niet aan haar motiveringsplicht heeft voldaan, daar de verwerende partij niet dient te motiveren inzake elementen die haar niet voor het nemen van de eerste bestreden beslissing ter kennis zijn gebracht.

Door enkel te blijven volharden in de aanvraag opgeworpen elementen als zouden zij een buitengewone omstandigheid vormen in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, toont de verzoekende partij niet aan dat de beoordeling van de gemachtigde van de staatssecretaris incorrect of kennelijk onredelijk is. Evenmin kan de verzoekende partij er op aansturen dat de Raad zou overgaan tot een herbeoordeling van de hoger besproken punten. In de mate dat de verzoekende partij met haar kritiek blijk geeft van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid en de elementen uit haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet herhaalt, nodigt het onderzoek van deze andere beoordeling en deze elementen de Raad immers uit tot een opportuiniteitsonderzoek, hetgeen echter niet tot zijn bevoegdheid behoort.

Met haar betoog maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de eerste bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de eerste bestreden beslissing te schragen. Een schending van de materiële motiveringsplicht *juncto* artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, of van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

3.1.3.1. Wat de schending van artikel 3 van het EVRM door de eerste bestreden beslissing betreft, dient er op gewezen te worden dat de verzoekende partij heeft nagelaten om deze schending in te roepen in haar aanvraag van 14 januari 2014. Het kan de verwerende partij dan ook niet verweten worden dat zij niet heeft geantwoord op elementen die haar voor het nemen van de eerste bestreden beslissing niet ter kennis werden gebracht. Bovendien stelt de Raad vast dat de verzoekende partij geenszins aantoonde op welke wijze een (gedwongen) scheiding van haar partner een onmenselijke behandeling, zoals bedoeld in artikel 3 van het EVRM, zou inhouden. Een schending van artikel 3 van het EVRM door de eerste bestreden beslissing blijkt dan ook niet. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

3.1.3.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan

dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

3.1.3.3. In haar verzoekschrift betoogt de verzoekende partij dat haar rechten van verdediging zijn geschonden. Zij laat echter na om *in concreto* uiteen te zetten op welke wijze haar rechten van verdediging geschonden zijn. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “*middel*” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: “*de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel die door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden*” (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590). Dit is *in casu* niet het geval voor zover het middel betrekking heeft op de rechten van verdediging. Dit onderdeel van het middel is dan ook onontvankelijk.

3.1.3.4. Voor het overige laat de verzoekende partij na aan te geven welke andere beginselen van behoorlijk bestuur of algemene rechtsbeginselen ze geschonden acht en de wijze waarop de eerste bestreden beslissing andere beginselen van behoorlijk bestuur schendt. Een middel dat gesteund is op de schending van een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, waaromtrent geen nadere aanduidingen worden verschaft, is onontvankelijk (RvS 16 februari 1999, nr. 78.751). Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

3.1.3.5. Waar de verzoekende partij de schending van artikel 7 van de Vreemdelingenwet en artikel 13 van het EVRM in het hoofd van haar middel aanvoert, merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op dat de Raad van State heeft geoordeeld dat het louter verwijzen naar een aantal grondwettelijke en internationaalrechtelijke bepalingen of die enkel citeren, en zich bovendien beperken tot een aantal algemene beschouwingen zonder die op enigerlei wijze te betrekken op de bestreden beslissing, geen ontvankelijk middel uitmaakt (RvS 3 november 1997, 69.314). Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “*middel*” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: “*de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden*” (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618). Het komt de Raad niet toe te raden naar de wijze waarop een rechtsregel geschonden is. De verzoekende partij beperkt zich in het verzoekschrift tot het aanhalen van de schending van artikel 7 van de Vreemdelingenwet en artikel 13 van het EVRM. Deze handelwijze voldoet niet aan de voornoemde vereiste dat, om van een middel te spreken, de wijze moet worden omschreven waarop de aangevoerde rechtsregel is geschonden door de bestreden beslissing. Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

3.2. In een derde middel, dat uitsluitend ten aanzien van de tweede bestreden beslissing wordt ontwikkeld, voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van het EVRM, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de *fair-play*.

3.2.1. De verzoekende partij adstrueert haar derde middel als volgt:

“De bestreden beslissing BGV ontberen elke draagkrachtige motivering.

Het is duidelijk dat de motivering geenszins draagkrachtig kan zijn aangezien zij geenszins ingaat op de situatie van de Roma in hun geboorteland, waarbij zij ten eerste worden gediscrimineerd en zelfs buitengepest met allerlei maatregelen die het hen onmogelijk maken om nog op een menswaardige manier daar te overleven.

De motivering moet adequaat zijn en in evenredigheid met het belang van de beslissing. Zie ook J. VANDE LANOTTE en E. CERECHE, De motiveringsplicht van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1992, 11-12.

De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., “Le controle par le conseil d’Etat de la motivation des actes réglementaires”, noot onder R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.B., 1989, 55-560). In casu is dit niet het geval.

Het is duidelijk dat het betekenen van een bevel om het grondgebied te verlaten zonder dat hierbij rekening wordt gehouden met de situatie in het geboorteland van verzoekers, strijdt met de beginselen van behoorlijk bestuur.

Er kan en mag van verwerende partij verwacht worden dat zij een duidelijk onderscheiden administratieve beslissing niet zomaar verantwoord zonder rekening te houden met al deze relevante elementen in het dossier en tevens de uitermate verstrekende gevolgen die deze beslissing heeft voor verzoekster.

Er werd geen enkel onderzoek verricht naar de actuele situatie voor Roma in hun geboorteland, die er geenszins op verbeterd is, wel integendeel.

Minstens is het zo dat deze situatie op heden in Servië voor de Roma beoordeeld diende te worden voorafgaand aan het betekenen van bevel om het grondgebied te verlaten, aangezien het uiteraard niet kan dat verzoekster naar een land wordt teruggestuurd waar volop discriminaties van Roma vaststaande praktijk zijn (EVRM).

Door zomaar een bevel om het grondgebied te verlaten te gaan betekenen, worden

Door verwerende partij diende dus nagegaan te worden tot een onderzoek van alle elementen die relevant zijn.

Meer bepaald diende verwerende partij zich ervan te vergewissen dat verzoekende partijen geen enkel risico, ongeacht dus de geloofwaardigheid of gegrondheid van hun asielrelaas, op een mensonterende behandeling zullen ondergaan wanneer zij zou terugkeren naar hun land van herkomst.

Dat door het automatisch afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten er manifest schending aan de orde is van art. 3 EVRM.

Dat het automatisch afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten maakt dat de enige beoordeling die dient te gebeuren, dient te gebeuren door verwerende partij.

Indien deze beoordeling niet is gebeurd, dan levert dit manifeste schending op van art. 3 EVRM juncto art. 13 EVRM.

Dat deze schending bovendien wordt aangevuld met een schending van art. 8 EVRM (zie hoger). Door het Europees Hof van de Rechten van de Mens werd herhaaldelijk geoordeeld dat verdragsstaten en de betrokken nationale rechters indringend ("independent and rigorous") moeten toetsen of er sprake is van een risico van een behandeling in strijd met art. 3 EVRM.

Uit de motivering dient te blijken dat een werkelijk onderzoek terzake is gebeurd en dat er dus geen mogelijke schending van art. 3 EVRM aan de orde kan zijn.

In casu blijkt dit geenszins uit de motivering, wel integendeel, werd er geen enkel onderzoek terzake gedaan en dus ook niet gemotiveerd hieromtrent.

Dat in elk geval nooit de actuele situatie van het land van herkomst is onderzocht geworden alvorens een beslissing te nemen of minstens dit niet blijkt uit de motivering.

Dat de situatie van de Roma in SERVIE te vergelijken is met de situatie van de Roma in Kosovo, waaromtrent wordt gesteld als volgt:

Cfr. Amnesty International :

« Amnesty International roept in een nieuw rapport de Europese Unie op om geen romazigeuners gedwongen terug te sturen naar Kosovo. Ook België heeft met Kosovo een overeenkomst omtrent de uitlevering van Roma afgesloten. De roma hebben in Kosovo nauwelijks rechten, zo stelt Amnesty International in een recent rapport. "Roma en andere minderheden komen daar terecht in een situatie van geweld en extreme discriminatie" verduidelijkt Lore Van Welden van Amesty International. "Roma hebben in Kosqovo heel beperkte toegang tot arbeid, tot educatie, tot gezondheidszorg en tot huisvesting.".

*Cfr. Human Rights Watch (77 page report that documents the serious human rights problems faced by Roms who left Kosovo for Western Europe but were subsequently sent back.
The report recommends:*

“ An immediate moratorium on forced returns until conditions improve.

Urgent steps to provide assistance to those who have been returned.”.

Gelet op hetgeen voorafgaat is het duidelijk dat de hier bestreden beslissingen onrechtmatig werden genomen weze én wat betreft de beslissing tot afwijzing van de art. 9 BIS VW én de beslissing BGV.”

3.2.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het derde middel van de verzoekende partij:

“Verwerende partij heeft de eer te verwijzen naar het hoofding ‘samenhang’ waarin geconcludeerd werd tot de onontvankelijkheid van de vordering in zoverre gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten.

Bovendien dient te worden vastgesteld dat het bevel om het grondgebied te verlaten gesteund werd op artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

*“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven :
1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;”*

Overeenkomstig voormelde bepaling moet de gemachtigde van de staatssecretaris in geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet een bevel geven het grondgebied te verlaten. Het betreft derhalve een gebonden bevoegdheid, die elke discretionaire appreciatie dienaangaande uitsluit.

Verzoekster betwist niet in het Rijk te verblijven zonder in het bezit te zijn van de door artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten.

Een eventuele vernietiging van die bestreden beslissing kan hem dan ook geen voordeel opleveren. In voorkomend geval vermag de gemachtigde van de staatssecretaris niets anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet hen opnieuw een bevel te geven het grondgebied te verlaten.

Verzoekster maakt voorts geen schending aannemelijk van een hogere rechtsnorm, zijnde artikel 3 EVRM. Zij beperkt zich tot de loutere hypothetische bewering dat de situatie in Servië ernstig en precair blijft. Verzoekster staakt haar betoog niet met concrete elementen die op haar persoonlijke vrees aannemelijk kunnen maken, zodat een schending van artikel 3 van het EVRM in deze stand van zaken niet aannemelijk wordt gemaakt. Deze verdragsbepaling vereist immers dat verzoekster er blijk van geven dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat, in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, zij een ernstig en reëel risico lopen te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Verzoekster dient haar blote beweringen te staven met een begin van bewijs, met name “concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten” (cf. RvS 20 mei 2005, nr. 144.754), quod non.

Het middel is ongegrond.”

3.2.3. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De tweede bestreden beslissing is genomen op grond van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, waarvan de schending tevens wordt aangevoerd.

Artikel 7, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:
1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
2° wanneer hij langer in het rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd
(...)”*

Artikel 7, eerste lid, van de Vreemdelingenwet stelt dat indien een vreemdeling aan één van de opgenoemde voorwaarden voldoet, de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied te verlaten kan, en in sommige gevallen moet, afgeven. De bepaling vereist geen verdere motivering dan waarom een bepaalde vreemdeling voldoet aan één van de opgesomde voorwaarden.

In casu betwist de verzoekende partij niet dat zij niet in het bezit is van een geldig paspoort en visum. Dit is voldoende om de tweede bestreden beslissing te schragen.

De verzoekende partij betoogt echter verder dat er geen onderzoek is gevoerd naar de omstandigheden voor Roma in haar land van herkomst en dat er dus niet onderzocht is geweest of er een schending is van artikel 3 van het EVRM.

Het betoog van de verzoekende partij waarbij zij een vermeende schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM kan niet gevolgd worden nu de verzoekende partij moet doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandelingen. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een loutere verwijzing naar een situatie in een bepaald land volstaat evenmin. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977). Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 80; EHRM 23 mei 2007, *Salah Sheekh/Nederland*, § 148).

De verzoekende partij toont geen persoonlijk, ernstig en reëel risico aan op een schending van artikel 3 van het EVRM, maar wijst op een algemene situatie, de discriminatie van Roma in Servië. Zij betoogt dat de situatie van Roma in Servië te vergelijken is met de situatie van Roma in Kosovo. Daargelaten de vraag naar de Roma-ethniciteit van de verzoekende partij, wijst de Raad er op dat de verzoekende partij geen enkel begin van bewijs voorlegt waaruit zou blijken dat in Servië Roma systematisch worden blootgesteld aan een praktijk van slechte behandelingen. Rapporten inzake Kosovo en de loutere verklaring dat de situatie van Roma in Servië lijkt op de situatie in Kosovo, vormt geen begin van bewijs om te stellen dat *in casu* artikel 3 van het EVRM wordt geschonden. Ook de bij het verzoekschrift gevoegde internetartikel van mondiaal nieuws en een opinie op de site wereldmorgen.be kunnen niet als een begin van bewijs worden aanvaard om te stellen dat de verzoekende partij onmenselijk of vernederend behandeld zal worden in Servië, daar uit deze noch een persoonlijke vrees voor een schending van artikel 3 van het EVRM blijkt, noch een algemene situatie van systematische slechte behandelingen ten aanzien van Roma in Servië. De verzoekende partij laat dus na om de problematische situatie van Roma in Servië verder *in concreto* uiteen te zetten, hiervan enig begin van bewijs voor te leggen of enigszins concreet te maken dat zij daardoor een risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM. Bovendien heeft de verzoekende partij in haar aanvraag om machtiging tot verblijf van 14 januari 2014 de kans gekregen om buitengewone omstandigheden uiteen te zetten

waarom het niet mogelijk zou zijn om terug te keren naar Servië en daar een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Zij heeft echter nagelaten om een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM in haar aanvraag uiteen te zetten. De verzoekende partij kan het de verwerende partij dan ook niet verwijten dat er in het bevel om het grondgebied te verlaten niet uitdrukkelijk gemotiveerd is omtrent artikel 3 van het EVRM.

Met haar betoog maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de tweede bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de tweede bestreden beslissing te schragen. Een schending van de materiële motiveringsplicht *juncto* artikel 7 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

3.2.3.1. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Uit het voorgaande blijkt dat de tweede bestreden beslissing niet kennelijk onredelijk werd genomen of gesteund is op kennelijk onjuiste overwegingen. Dit onderdeel is dan ook ongegrond.

3.2.3.2. Betreffende de schending van het redelijkheidsbeginsel wijst de Raad de verzoekende partij erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Gelet op de bovenvermelde bespreking van de verschillende onderdelen van het middel, dient te worden besloten dat de verzoekende partij geenszins aantoonde dat de tweede bestreden beslissing een schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

3.2.3.3. Het beginsel van de *fair-play* houdt in dat de overheid zich onpartijdig moet opstellen bij het nemen van een besluit en de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht dient te nemen. *In casu* maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat dit niet het geval geweest is bij het nemen van de tweede bestreden beslissing. Dit onderdeel van het middel is dan ook ongegrond.

3.2.3.4. Waar de verzoekende partij de schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet in het hoofdging van haar middel aanvoert, merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op dat de Raad van State heeft geoordeeld dat het louter verwijzen naar een aantal grondwettelijke en internationaalrechtelijke bepalingen of die enkel citeren, en zich bovendien beperken tot een aantal algemene beschouwingen zonder die op enigerlei wijze te betrekken op de bestreden beslissing, geen ontvankelijk middel uitmaakt (RvS 3 november 1997, 69.314). Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "*middel*" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: "*de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden*" (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618). Het komt de Raad niet toe te raden naar de wijze waarop een rechtsregel geschonden is. De verzoekende partij beperkt zich in het verzoekschrift tot het aanhalen van de schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Deze handelwijze voldoet niet aan de voornoemde vereiste dat, om van een middel te spreken, de wijze moet worden omschreven waarop de aangevoerde rechtsregel is geschonden door de bestreden beslissing. Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig mei tweeduizend zeventien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. RYCKASEYS